

[Vanggaard.]

denne Udtalelse af Ministeren jo i et noget ejendommeligt Lys.

Ministeren har tidligere afvist Spørgsmaalet om Kvindernes Deltagelse i Samaritergerning, men nu er der, efter hvad der staar i „Nationaltidende“ for i Lørdags, nedsat en Komité til at forberede denne Sag, og det er jo glædeligt. Kun synes jeg, at denne Komité har en noget ensidig Sammensætning. Den 14. Oktober 1938 omtalte jeg — det staar Sp. 234; jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at citere det —:

„Det er vistnok et enestaaende Tilfælde, at en Lov, der er vedtaget enstemmigt eller saa godt som enstemmigt af Rigsdagen, efter denne Vedtagelse kan give Anledning til en Debat som den, der er ført her i Dag, og til en saadan Tvivl om, hvorvidt der har været den fornødne Vilje til med Kraft at tage fat paa Lovbestemmelsernes Gennemførelse.“ Dette udtalte jeg ved Forespørgselsdebatten i Oktober 1938. Nu er der omtrent gaaet et Aar igen, og særlig synlige Resultater har vi ikke set. Man kommer derved til at tænke paa Charles Dickens's Fortælling om Mr. Micawber, der altid ventede paa, at „noget vilde vise sig“. Det synes ogsaa at være Tilfældet med den højtærede Indenrigsminister. Men nu har der vist sig noget, nemlig en saadan Bagatel som en Verdenskrig. Man maa saa formode, at Handlingens Tid er inde, men jeg kan ikke se andet, end at det havde været bedre — saadan som vi Gang paa Gang har krævet her i Tinget —, at denne Handling havde været betydelig mere fremskreden, end den er i Dag.

Angaaende Lovforslagets enkelte Bestemmelser skal jeg udtale følgende:

I § 2 er der truffet den Bestemmelse, at Udgifterne ved Planens Tilvejebringelse og Gennemførelse kan i særlige Tilfælde og i det Omfang, det beslutes af Indenrigsministeren, inden for det i § 1 nævnte Tidsrum afholdes forskudsvis af Statskassen, medens den endelige Fordeling af Udgifterne mellem Staten og Kommunerne fastsættes i Overensstemmelse med § 3 i Lov Nr. 180 af 29. April 1938, hvori der staar, at den endelige Fordeling af Udgifterne afgøres ved den fornødne Bevilling paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven.

Kommunerne skal i deres indsendte Planer fremkomme med Forslag til Udgifternes Fordeling, men man maa formode, at Kommunerne ikke lægger mere paa, end de mener at have Mulighed for at slippe med.

Eventuelle Udgifter skal jo forskudsvis udredes af Statskassen, og der skal senere finde Afgørelse Sted efter Bestemmelserne i Lovens § 3, men naar Udgifterne forskudsvis er afholdt af Statskassen, holder Kommunerne jo i den lange Ende af Rebet. Jeg tror derfor, at det vil blive adskilligt dyrere for Statskassen, end hvis disse Foranstaltninger var gennemført efter rolig Overvejelse og efter afsluttende Forhandling med Kommunerne om disse Planer. Det vil sikkert ogsaa blive adskilligt dyrere i Øjeblikket med Indkøb af Materialer, ligesom Etableringen ogsaa i denne Situation vil blive dyrere, end hvis alt dette var kommet i Orden under mere rolige Forhold end de nuværende. Jeg maa derfor i høj Grad bebrejde den højtærede Indenrigsminister denne Nølerpolitik. Ellers maa jeg sige, at jeg ikke har nogen særlige Indvendinger at gøre mod Lovforslaget; paa Grund af, at Forholdene ligger, som de ligger, maa man tage de Bestemmelser, her er foreslaaet. Jeg finder det ogsaa rimeligt, at Virksomheden som Husvagt bliver et borgerligt Ombud. Med Hensyn til den nye Bestemmelse om Lægers Deltagelse finder ogsaa vi, at den er nødvendig, selv om der naturligvis altid maa vises de største Hensyn ved Gennemførelsen.

Befolkningen ved, hvis Ulykken kommer over os, i Grunden ingenting om, hvad den skal foretage sig ud over Mørklægning; i andre Lande har man Opslag om, hvordan man skal forholde sig i paakommende Tilfælde, Oplysninger om eventuelle Beskyttelsesrum o. s. v. Jeg forventer, at Indenrigsministeren forbereder saadanne Opslag for at forhindre ganske unødigt Panik, i det Øjeblik en virkelig alvorlig Situation indtræffer.

Paa mit Partis Vegne skal jeg hermed anbefale Lovforslagene — mine Bemærkninger har væsentlig kun drejet sig om den skete Forsinkelse — til hurtigt Gennemførelse i dette høje Ting.

Ole Bjørn Kraft: Med den Udvikling, Begivenhederne har taget, ogsaa siden disse Lovforslags Fremsettelse, og med de Meddelelser, der i Dag er tilgaaet os om Handlinger, der har fundet Sted, som viser os, af hvad Karakter den Situation er, vi nu er gledet ind i, tror jeg ikke, der vil være nogen i denne Sal, der har Ønske om eller Trang til et stort politisk Opgør. Til Indledning for de Bemærkninger, jeg har at fremsætte, vil jeg dog gerne udtale, at jeg tror, alle Medlemmer i dette høje Ting er klar over, at vi har den Opfattelse, at For-